

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **M.J.**, trvale ... adresa pro doručování ... proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 20.12.2010, č. ... s e z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 20.12.2010, ve výroku rozsudku uvedeném, byly žalovanou zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 26.8.2010 stejného čísla. Tímto rozhodnutím realizovala žalovaná rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.6.2009, č.j. 34Cad 190/2008 – 17, když podle ust. § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění platném do 31.12.2009 (dále jen zákon o důchodovém pojištění), s přihlédnutím k čl. 45 a k čl. 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 a dále s přihlédnutím k ust. § 25 odst. 7 zák.č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů od 8.6.2006 žalobci přiznala starobní důchod ve výši 1.699,-Kč měsíčně a dále rozhodla, že k důchodu od 8.6.2006 náleží zvláštní příplatek dle zákona č. 357/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 2.500,-Kč měsíčně a příplatek k důchodu dle Nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění Nařízení vlády č. 405/2005 Sb., ve výši 3.777,-Kč měsíčně, tedy, že celkově náleží důchod ve výši 7.976,-Kč měsíčně. Následně žalovaná v námitkou napadeném rozhodnutí ze dne 26.8.2010 rozhodla o zvýšení důchodu, který od ledna 2010 náleží v celkové výši 9.215,-Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo doručeno účastníku řízení dne 10.9.2010.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky dne 28.9.2010, s kterým nesouhlasí, neboť žalovaná deklaruje dobu v tuzemsku v počtu 2 554 dní, když jde o dobu v počtu 6 987 dní, protože žalobce byl nezákonně vytržen z řádného zaměstnání u ČSAD Uherské Hradiště dne 10.7.1974 a doba se započítává až do 16.10.1985, protože Krajský soud v Brně uložil žalované, aby provedla srovnávací výpočet starobního důchodu při respektování podmínek vzniku nároku na tento důchod s ohledem na ust. § 25 zákona č. 119/1990 Sb., buď dvojitým zápočtem doby pojištění dle evidenčních listů nebo bez dvojího zápočtu dob, ale s příplatkem dle ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., protože v rozhodnutí se píše, že doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k dobám v Německu a protože Nařízení vlády č. 211/2008 Sb., v ust. § 1 říká, že důchody starobní přiznané před srpnem 2008 se zvyšují od splátky důchodu splatné po 30.8.2008 tak, že základní výměra důchodu se zvyšuje o 470,-Kč měsíčně.

Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu a po provedeném dokazování zjistila, že výpočet starobního důchodu byl proveden správně, protože byl správně stanoven věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod i veškerá doba pojištění získaná žalobcem byla zohledněna ve starobním důchodu, jakožto bylo přihlédnuto k aplikaci čl. 45 a čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 a konečně bylo přihlédnuto k ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná s odvoláním na rozhodnutí ze dne 26.8.2010 uvedla, že velice podrobně vysvětlila v odůvodnění postup vedoucí k výpočtu starobního důchodu žalobce, dále postup vedoucí k provedení srovnávacího výpočtu dle ust. § 25 odst. 1 až 3 a dle ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů tak, jak žalované uložil Krajský soud v Brně svým rozsudkem č.j. 34Cad 190/2008 – 17 ze dne 29.6.2009.

K první námitce žalobce týkající se deklarování doby v tuzemsku v počtu 2 554 dní namísto 6 987 dní žalovaná poznamenala, že základem pro pochopení výpočtu starobního důchodu žalobce je fakt, že tento na území ČR získal dobu pojištění v počtu 2 554 dní, tj. za dobu od 1.9.1962 do 4.3.1977 proto, že do celkové doby pojištění žalovaná započítává dobu, po kterou byl žalobce účasten na českém důchodovém pojištění dle ust. § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (dále jen zdp) ve znění účinném do 30.6.2006. Vedle doby jiného zaměstnání žalovaná započítala dobu, po kterou žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody byl zařazen do práce a získal za svou práci v tehdejších nápravně výchovných ústavech hrubý výdělek (konkrétně dobu od 11.7.1967 do 15.11.1967, dále od 16.11.1967 do 30.1.1968, dále od 1.1.1975 do 4.3.1977). V ostatních dobách věznění tehdejší nápravně výchovný ústav na evidenčním listu důchodového pojištění nevyplnil hrubý výdělek, proto tato doba nemůže být uvedena jako doba zaměstnání v osobním listu důchodového pojištění (konkrétně se jedná o dobu od 11.7.1974 do 31.12.1975, dále od 1.1.1976 do 31.12.1976 v počtu 114 dní, dále od 5.3.1977 do 23.10.1985).

Rozsudkem krajského soudu ze dne 29.6.2009 bylo uloženo žalované, že musí zohlednit to, že v rozsudku citovanými evidenčními listy je zhodnocena doba od 11.7.1967 do 26.10.1967, doba od 10.7.1974 do 10.4.1975 (v této době žalobce vykonával vazbu), přičemž na základě evidenčních listů vyhotovených tehdejším nápravně výchovným ústavem žalovaná zohlednila v celkové době pojištění dobu zaměstnání od 11.7.1967 do 15.11.1967 (v této době

je obsažena ona doba vazby) a dobu zaměstnání od 1.1.1974 do 10.7.1974 a konečně od 1.1.1975 do 31.12.1975 (v této době je částečně zohledněna uvedená doba výkonu vazby, částečně proto, že dobu zaměstnání lze započítat tak, jak uvedeno výše, jen po dobu, po kterou byl žalobce zařazen ve výkonu trestu odnětí svobody do práce – po dobu výkonu vazby tedy nepracoval v době od 11.7.1974 od 31.12.1974. K první námitce žalovaná shrnuje, že k jinému výpočtu než k počtu 2 554 dní se nelze dobrat, když žalovaná započítává jen dobu zaměstnání, ve které účastník řízení získal hrubý výdělek.

Ke druhé námitce žalobce týkající se započtení doby od 10.7.1974 až do 16.10.1985 žalovaná poznamenává, že žalobce v této namítané době vykonával vazbu a trest odnětí svobody v nápravně výchovném ústavu. V celkové době pojištění, kterou žalobce získal na území ČR lze na základě skutečností vysvětlených k první námitce žalobce jen dobu týkající se dne 10.7.1974 a dále dobu od 1.1.1975 do 4.3.1977, kdy žalobce byl zařazen do práce ve výkonu vazby a ve výkonu trestu odnětí svobody a získal práci hrubý výdělek, který byl zaznamenán do evidenčního listu důchodového pojištění. V ostatních namítaných dobách žalobce sice vykonával trest odnětí svobody, ale nápravně výchovný ústav za tuto dobu nezaznamenal hrubý výdělek v evidenčním listu důchodového pojištění. Závěrem shrnula žalovaná, že jinou dobu zaměstnání než výše uvedenou, nelze zohlednit v celkové době pojištění i když jí žalobce získal ve výkonu vazby a ve výkonu trestu odnětí svobody.

Ke třetí námitce žalobce týkající se provedení srovnávacího výpočtu starobního důchodu při respektování ust. § 25 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů žalovaná poznamenává, že v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.6.2009 není uvedeno, že žalovaná musí provést dvojí zápočet doby pojištění dle evidenčních listů. Proto vysvětlila, že i v tomto případě respektovala citovaný rozsudek a srovnala dva výpočty starobního důchodu žalobce. Jedním výpočtem provedeným v rozhodnutí ze dne 22.1.2008, zaznamenala veškerou dobu zaměstnání i veškerou dobu výkonu vazby i výkonu trestu odnětí svobody bez ohledu na to, zda žalobce při výkonu vazby či výkonu trestu odnětí svobody byl zařazen do práce a získal tak v nápravně výchovném ústavu hrubý výdělek. Žalovaná dospěla k celkové době pojištění, kterou žalobce získal na území ČR v počtu 6 987 dní tj. doba od 1.9.1962 od 23.10.1985). Z rozhodnutí žalované ze dne 22.1.2008 je zřejmé, že starobní důchod žalobce od 8.6.2006 činil 1.201,-Kč měsíčně. Dále z rozhodnutí žalované z téhož data lze zjistit, že žalobci od 8.6.2006 náleží zvláštní příplatek dle zákona č. 357/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 2.500,-Kč měsíčně a také příplatek k důchodu dle Nařízení vlády č. 622/2004 ve znění Nařízení vlády č. 405/2005 Sb., ve výši 3.777,-Kč měsíčně.

Druhým výpočtem provedeným v rozhodnutí ze dne 26.8.2010 zaznamenala žalovaná dobu zaměstnání, dobu výkonu vazby a dobu výkonu trestu odnětí svobody, po kterou žalobce byl zařazen do práce a z těchto dob zaměstnání získal hrubý výdělek. Žalovaná dospěla k celkové době pojištění ve výši 2 554 dní (tj. doba od 1.9.1962 až do 4.3.1977). Z rozhodnutí žalované ze dne 26.8.2010 je zřejmé, že starobní důchod žalobce od 8.6.2006 činí 1.699,-Kč měsíčně a k tomuto důchodu náleží také zvláštní příplatek dle zákona č. 357/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve výši 2.500,-Kč měsíčně a příplatek k důchodu dle Nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění Nařízení vlády č. 405/2005 Sb., ve výši 3.777,-Kč měsíčně. Závěrem k této třetí námitce žalobce žalovaná shrnula, že v srovnání

obou výpočtů provedla a z rozhodnutí ze dne 26.8.2010 lze zjistit, že výhodnější výpočet pro účastníka řízení je s přihlédnutím k ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (tj. poskytnutím pevných částek za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody). Jen k ilustraci uvedla, že v ust. § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů upravuje, že poškozený může žádat, aby mu byly místo nároků vyplývajících v ust. § 25 odst. 1 až 3 poskytnuty měsíční příplatky k důchodu v částce 15,-Kč za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody v ostatních případech, tj. když nekonal práci za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání v I. nebo II. pracovní kategorii. Tento příplatek k důchodu se poskytuje od přiznání důchodu (71 měsíců, tj. doba od 11.7.1967 od 30.1.1968 a od 10.7.1974 do 22.10.1979, to se vynásobí 15,-Kč, což se rovná 1.065,-Kč). Tuto částku po připočtení k procentní výměře českého dílčeného starobního důchodu od 8.6.2006 představuje částka 1.699,-Kč měsíčně.

Ke čtvrté námitce žalobce týkající se doby pojištění splněné pouze s přihlédnutím k dobám v Německu žalovaná poznamenává, že z dikce ust. § 28 a ust. § 31 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31.12.2009 vyplývá, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, že má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše 3 roky. Z osobního listu důchodového pojištění, přiloženého k napadenému rozhodnutí ze dne 26.8.2010 je patrné, že na území ČR získal žalobce 2 554 dnů (6 let a 364 dny), resp. 6 987 dnů (19 roků a 52 dnů). Jak je vidno, tato česká doba pojištění sama o sobě neumožňuje žalobci splnit podmínku potřebné doby pojištění získané na území ČR. S ohledem na vstup ČR k Evropské unii pro vznik nároku i pro výpočet českého starobního důchodu může žalovaná aplikovat Nařízení Rady (EHS) 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) 574/72, když žalobce získal dobu pojištění na území jiného členského státu EU, tj. na území Spolkové republiky Německo v počtu 6 480 dnů (17 roků a 275 dnů), resp. 6 060 dnů (16 roků a 220 dnů). Součtem české a německé doby pojištění tak žalobce získá celkovou dobu pojištění 24 roků a 274 dnů, resp. 35 roků a 272 dnů. Princip sčítání pojištění upravuje pro členské státy EU právě Nařízení Rady (EHS) 1408/72 v ust. č. 45 1. Faktem tedy zůstává, že žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod podle českého zákona o důchodovém pojištění (na území ČR získal nejvýše 19 roků a 52 dnů) a doba pojištění získaná na území ČR sama o sobě by vedla k závěru, že uvedenou podmínku žalobce vlastně nesplnil. Proto žalobce pro splnění podmínek k přiznání starobního důchodu na území ČR potřebuje také dobu pojištění, kterou získal v Německu a není rozhodné, zda použití jaké formulace žalovaná vysvětlí použitý princip sčítání dob pojištění pro vznik nároku i pro výpočet výše českého starobního důchodu u žalobce.

K páté námitce týkající se aplikace Nařízení vlády č. 211/2008 Sb., žalovaná poznamenává, že žalobce má pravdu v tom, že základní výměra důchodu se zvýšila o 470,-Kč měsíčně od splátky důchodu splatné po 31.7.2008. Jak žalovaná v tomto rozhodnutí již několikrát uvedla, žalobci nevznikl nárok na český starobní důchod jen s ohledem na získané české doby pojištění. Vznikl mu nárok na d í l ě n ý český starobní důchod, protože podmínku potřebné doby pojištění žalobce získal na základě součtu českých a německých dob pojištění. Proto pro výpočet starobního důchodu žalovaná použila jednak český zákon

o důchodovém pojištění a jednak článek 46 2. Nařízení Rady (EHS) 1408/71, který upravuje, že tam, kde podmínky vyžadované předpisem členského státu ohledně získání nároku na dávky jsou splněny jen po aplikaci článku 45, kompletní instrukce určí skutečnou výši dávky podle poměrů délky dob pojištění splněných podle předpisů, které sama provádí, k celkové délce dob pojištění splněných podle předpisů členského státu, kterého se to týká. S ohledem na uvedené ustanovení citovaného nařízení se zvýšení starobního důchodu také dílí, či-li na místo částky 470,-Kč má uvedeno zvýšení základní výměry svého starobního důchodu od srpna 2008 o částku 133,-Kč měsíčně tj. $470 \times 0,2827097 / 2554 / 9034 = 132,87$, tedy po zaokrouhlení 133,-Kč měsíčně.

Závěrem žalovaná uvedla, že námitky zamítla, neboť rozhodnutím ze dne 22.1.2008 započítala prokázanou dobu věznění – aplikovala tak ust. § 25 odst. 1 a 3 zákona 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. poskytla žalobci odškodnění v oblasti důchodového pojištění prvním způsobem, tj. zápočtem dob. Tím žalobce získal v ČR 19 roků a 52 dnů doby pojištění. Realizací rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.6.2009 č.j. 34Cad 190/2008 – 17 žalovaná naopak poskytla pevnou částku (aplikovala tak ust. § 25 odst. 7 zákona 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. poskytla odškodnění žalobci v oblasti důchodového pojištění druhým způsobem – poskytnutím pevných částek. Srovnáním obou způsobů pak výše důchodu k datu jeho přiznání vypočtená dle ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů je vyšší. Výsledkem je pak napadené rozhodnutí ze dne 26.8.2010, které je v souladu s českým zákonem o důchodovém pojištění ze zákonem č. 119/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (částka 1.065,-Kč byla připočítána k dílčené procentní výměře důchodu, tj. $218 + 1065 = 1283$,-Kč měsíčně) i s Nařízením rady EHS 1408/71.

Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že již dvěma rozsudky Krajského soudu v Brně byla žalovaná upozorněna, že postupuje chybně a nezákonně. První rozhodnutí bylo ze dne 30.10.2007, č.j. 22Cad 170/2006, druhé pak z 29.6.2009 – 34Cad 190/2008. Žalovaná druhý rozsudek napadla kasační stížností, NSS svým rozsudkem ze dne 13.5.2010, č.j. 6Ads 172/2009 – 45 kasační stížnost zamítl s tím, že se musí žalovaná řídit závazným právním názorem Krajského soudu v Brně.

Žalobce zdůraznil, že se s žalovanou pře o příplatek dle § 25 odst. 7 z.č. 119/1990 Sb., nebo o dvojí zápočet dob pojištění. Krajský soud vždy uložil žalované, aby provedla srovnávací výpočet důchodu buď dvojím zápočtem dob pojištění dle evidenčních listů z doby nezákonného věznění, nebo bez dvojího započtení doby, ale s příplatkem podle § 25 odst. 7 z.č. 119/1990 Sb. Žalovaná v rozhodnutí, proti kterému podává žalobu tvrdí, že v rozsudku Krajský soud v Brně ze dne 29.6.2009 neuvedl, že žalovaná musí provést dvojí zápočet doby pojištění dle evidenčních listů. Důchod navýšila o 438,-Kč, ač minimálně to má být 1.065,-Kč, ale spíše mnohem více, neboť dvojí zápočet nebyl proveden. Od prvopočátku vyřizování starobního důchodu se pokouší žalovaná ho v jeho právech krátit.

Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost neboť žalovaná dlouhodobě pohrdá právním názorem krajského soudu explicitně vysloveným již dvěma svými rozsudky identické věci.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 8.7.2011 uvedla, že rozhodnutím ze dne 26.8.2010 realizovala právní názor Krajského soudu v Brně, vyslovený v rozsudku ze dne 29.6.2009, č.j. 34Cad 190/2008 – 17. Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 10.1.2011. K námitkám uvedeným v žalobě žalovaná uvádí, že předmětem sporu je stanovení výše starobního důchodu z pohledu zákona o soudní rehabilitaci a proto se odvolává na ust. zákona s tímto případem související:

Podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci se pro účely důchodového zabezpečení doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání, jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně se posuzuje část doby výkonu trestu, po kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen z části.

Podle § 25 odst. 2 téhož zákona, jestliže poškozený v době nezákonného výkonu trestu vykonával práce, které by odůvodňovaly zařazení v zaměstnání do I. (II.) pracovní kategorie, posuzuje se výkon těchto prací jako výkon zaměstnání v I. nebo II. pracovní kategorii.

Podle § 25 odst. 3 zákona o soudní rehabilitaci ustanovení odst. 1 se užije obdobně pro zápočet doby, po kterou poškozený v důsledku výkonu trestu nemohl po svém propuštění vykonávat zaměstnání (pracovní činnost); při výpočtu průměrného měsíčního výdělku (pracovní odměny) se nehledí k této době, a pokud je to pro poškozeného výhodnější, ani k době, po kterou nemohl vykonávat své dřívější zaměstnání (pracovní činnost).

Podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci poškozený může žádat, aby mu byly místo nároku vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců poskytnuty měsíční příplatky k důchodu v částce:

a) 20,-Kč za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém poškozený konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie,

b) 15,-Kč za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody v ostatních případech.

Příplatek k důchodu se poskytuje od 1.7.1990, byl-li poškozený k tomuto dni poživitelem důchodu. Stane-li se poškozený poživitelem důchodu po tomto dni, poskytuje se příplatek k důchodu od přiznání důchodu. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního důchodu stanovenou zvláštním předpisem.

Podle § 98 zákona o důchodovém pojištění příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 a 8 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci ve znění zákona č. 47/1991 Sb., a podle § 24

odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích ve znění zákona č. 267/1992 Sb., přiznaný po 31.12.1995, se slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží, a tvoří s důchodem nadále jeden celek. Zánikem nároku na důchod, s nímž byl příplatek k důchodu sloučen, však není dotčen nárok na tento příplatek podle zákona o soudní rehabilitaci zákona o mimosoudních rehabilitacích.

K námitce žalobce, kterou obrací pozornost k právnímu názoru NSS v Brně vysloveném v rozsudku ze dne 13.5.2010, č.j. 6Ads 172/2009 – 45, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalované směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.6.2009, č.j. 34Cad 190/2008 – 17, žalovaná si tento právní názor dovolí citovat „při zjišťování nároku žalobce na starobní důchod i za použití rehabilitačních předpisů zhodnotí dobu pojištění teprve poté stanoví pro žalobce výhodnější výši důchodu srovnáním výsledku dle § 25 odst.1 až 3 zákona o soudní rehabilitaci s výsledkem dle § 25 odst. 7 téhož zákona“.

Podle právního názoru Krajského soudu v Brně vysloveném v rozsudku ze dne 29.6.2009, č.j. 34Cad 190/2008 – 17 a rovněž i v předcházejícím rozsudku ze dne 30.10.2007, č.j. 22Cad 170/2006 – 22 bylo jako zavazující pro žalovanou uvedeno: na žalované je, aby provedla srovnávací výpočet starobního důchodu při respektování podmínek vzniku nároku na tento důchod s ohledem na ustanovení § 25 téhož zákona buď zápočtem dob shora (ale bez dob pojištění dle evidenčních listů shora), pokud by nevznikl nárok na důchod ani s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v německém důchodovém pojištění, či bez nich (ale s přihlédnutím k evidenčním listům shora uvedeným), ale s příplatkem podle § 25 odst. 7 za nárokovanou dobu a přiznala žalobci starobní důchod či starobní důchod s příplatkem, který je pro žalobce z hlediska jeho výše výhodnější“.

Žalobci nutno uznat námitku v tom směru, že napadeným rozhodnutím žalovaná ne zcela dostála právnímu názoru Krajského soudu v Brně tím, že dobu pojištění zhodnotila pouze pro účely aplikace § 25 odst. 1 až 3 zákona o soudní rehabilitaci ale nikoliv již pro aplikaci § 25 odst. 7 téhož zákona. Žalovaná proto navrhla, že ve věci znovu rozhodne v rámci submise dle § 62 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobci zhodnotí prokázanou dobu pojištění

- od 11.7.1967 do 26.10.1967 (prokázána ELDZ ze dne 21.4.1970);
- od 26.10.1967 do 30.1.1968 (ELDZ ze dne 21.4.1970);
- od 10.7.1974 do 10.4.1975 (ELDZ ze dne 21.4.1970);
- od 11.4.1975 do 22.10.1979 (ELDZ ze dne 21.4.1970),

kdy nebude nutno aplikovat § 25 zákona o soudní rehabilitaci, protože všechny tyto doby lze považovat za doby zaměstnání (pojištění) prokázané evidenčními listy, tudíž uvedená období budou zhodnocena automaticky a teprve poté bude přistoupeno k posouzení nároku na soudní rehabilitaci buď opětovným hodnocením doby nebo příplatkem, kde by tato doba neměla být vyloučena (viz. její rozpis uveden výše). Znamená to tedy, že uvedená doba

bude figurovat v plném rozsahu na obou typech výpočtů soudní rehabilitace, a to jak pro zápočet doby, tak pro příplatek.

Na rozdíl však od námitky žalobce se žalovaná zásadně brání při aplikaci § 25 odst. 1 až 3 zákona o soudní rehabilitaci duplicitnímu zápočtu doby, neboť tento postup dané ustanovení jednak neobsahuje a jednak k tomuto postupu výše citované právní názory soudy obou stupňů žalovanou ani nezavazují. Dvojnásobný zápočet doby zaměstnání připadal navíc v úvahu pouze v případě vysokoškolského studia studentů vyloučených v důsledku politické perzekuce a tudíž tato forma odškodnění spadá do působnosti zákona o mimosoudních rehabilitacích, tj. zákona č. 87/1991 Sb.

Co se týče námitky žalobce, kterou napadá výši rehabilitačního příplatku, která by podle jeho názoru měla činit 1.065,-Kč, pak žalovaná nejprve uvádí:

Jednou z podmínek vzniku nároku na starobní důchod podle § 31 je získání potřebné doby pojištění v rozsahu nejméně 25 let. Žalobce tím, že na území ČR získal dobu pojištění v rozsahu pouze 6 987 dnů pojištění, což je 19 roků a 52 dnů, pro splnění podmínky potřebné doby pojištění musela žalovaná dle čl. 46 odst. 2 Nařízení přihlídnout i k dobám pojištění, které žalobce získal na území Německa dle potvrzení německého nositele pojištění. Tato doba byla prokázána v rozsahu 6 480 dnů a celková doba pojištění žalobce tak činí 13 467 dnů pojištění, tj. 36 roků a 327 dnů. Pro výši starobního důchodu to znamená, že tato pak byla stanovena v poměru české doby pojištění k celkově získané době pojištění, tedy, že výše starobního důchodu podléhá tzv. „dílčení“. V této souvislosti pak je nutné mít na paměti výše citované ustanovení § 98 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož se příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží a tvoří s důchodem nadále jeden celek. Znamená to totiž, že žalobci byl rehabilitační příplatek stanoven ve výši 1.065,-Kč měsíčně, avšak jako nedílná součást starobního důchodu, resp. jeho procentní výměry, podléhá tzv. „dílčení“. Z tohoto důvodu se pak žalobce mylně domnívá, že mu rehabilitační příplatek byl přiznán v nesprávné výši. Zde žalovaná připouští své pochybení, neboť přiznala žalobci příplatek skutečně ve výši 1.065,-Kč, ačkoliv tento měl být přiznán ve výši podléhající „dílčení“.

Jak žalovaná již výše nadnesla, navrhuje v předmětné věci vydání submitivního rozhodnutí, kdy aplikace § 25 odst. 7 soudní rehabilitaci je výhodnější a žalobci by zhodnotila dobu pojištění v celkovém rozsahu 13 467 dnů pojištění – 36 roků a 327 dnů pojištění, z toho na území ČR 6 987 dnů a na území Německa 6 480 dnů pojištění s výši osobního vyměřovacího základu (§ 18) 2.754,-Kč, který by byl současně i vyměřovacím základem (§ 15) a za 36 roků doby pojištění by procentní výměra starobního důchodu činila 54% výpočtového základu, tj. 54% z částky 2.754,-Kč, a to je 1.488,-Kč, od níž by bylo odečteno 297,-Kč jako odpočet 10,8% výpočtového základu za 1 080 dnů ode dne přiznání starobního důchodu do dne dosažení důchodového věku. Procentní výměra starobního důchodu by tak činila 1.191,-Kč a spolu s rehabilitačním příplatkem celkových 2.256,-Kč. S ohledem na čl. 46 odst. 2 Nařízení by však podlehlá úpravě, tedy tzv. „dílčení“ na 1.171,-Kč. Spolu s „dílčenou“ základní výměrou 763,-Kč by celková výše starobního důchodu k datu přiznání

8.6.2006 činila 1.934,-Kč měsíčně. Samozřejmě by byla navýšena o již výše citovaný zvláštní příplatek k důchodu 2.500,-Kč a příplatek 3.777,-Kč na konečnou výši starobního důchodu 8.211,-Kč.

Výše starobního důchodu s ohledem na § 25 odst. 1 až 3 zákona o soudní rehabilitaci, kdy je toliko zhodnocena doba zaměstnání v celkovém rozsahu, jak výše uvedeno, tj. 36 roků a 327 dnů pojištění s tím, že procentní výměra by již činila pouze 1.191,-Kč po provedeném „dílčení“, tedy již jen 618,-Kč a spolu s „dílčí“ výši základního výměru 763,-Kč by výše starobního důchodu činila 1.381,-Kč, je nižší, než výše starobního důchodu 1.934,-Kč stanovená postupem podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci.

S ohledem na podrobné vyjádření žalované, ve kterém popsala svůj postup, ve kterém by odstranila poslední nedostatky vytýkané žalobcem, soud se obrátil na žalobce se žádostí, zda souhlasí s návrhem žalované, že bude rozhodnuto žalovanou nově z důvodů tam uvedených ve smyslu ust. § 62 odst. 1 z.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dle něhož, dokud soud nerozhodl, může žalovaná vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jímž žalobce uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob.

Přípisem ze dne 19.10.2011 žalobce s tímto postupem nesouhlasil, trval na projednání žaloby soudem s tím, že se v podstatě nic nového nedozvídá jen to, že žalovaná v několika místech připouští pochybení. Nesouhlasil s jejím tvrzením, že mu byl příplatek ve výši 1.065,-Kč přiznán. To neodpovídá skutečnosti.

Následně opakuje vždy svoje námitky uvedené již v předchozích řízeních, že žalovaná byla zavázána Krajským soudem v Brně rozsudkem 34Cad 190/2008, aby provedla srovnávací výpočet starobního důchodu při respektování podmínek vzniku nároku na tento důchod s ohledem na ust. § 25 téhož zákona, buď dvojím zápočtem dob dle evidenčních listů, pokud by nevznikl nárok ani s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v německém důchodovém pojištění, či bez dvojího započtení dob shora, s přihlédnutím k evidenčním listům, ale s příplatkem podle § 25 odst. 7 za nárokovanou dobu a přiznala žalobci starobní důchod, či starobní důchod s příplatkem, který je pro žalobce z hlediska jeho výše výhodnější.

Soud provedl šetření jednak dávkovým spisem žalobce vedeným žalovanou, dále soudními spisy 22Cad 170/2006 a 34Cad 190/2008.

Z předchozích řízení bylo zjištěno, že žalovaná mimo doby od 23.10.1979 do 23.10.1985 nemusela aplikovat ust. § 25 zákona o soudní rehabilitaci vzhledem ke shora uvedené prokázané době pojištění evidenčními listy a bylo vytknuto žalované, že ve smyslu ust. § 25 odst. 3 téhož zákona nezhodnotila dobu od 31.1.1968 do 30.4.1970. Dále bylo

vytknuto žalované, že z rozhodnutí nebylo zřejmé (22.1.2008), v jakém rozsahu podle ust. § 25 téhož zákona vůbec rozhodla. Uložil jí, aby provedla srovnávací výpočet starobního důchodu při respektování podmínek vzniku nároku na tento důchod s ohledem na ust. § 25 téhož zákona buď dvojím zápočtem dob pojištění (tj. dob dle evidenčních listů), pokud by nevznikl nárok na důchod ani s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v německém důchodovém pojištění, či bez dvojího započtení dob s přihlédnutím k evidenčním listům, ale s příplatkem podle § 25 odst. 7 za nárokovanou dobu a přiznala žalobci starobní důchod či starobní důchod s příplatkem, který je pro žalobce z hlediska jeho výše výhodnější.

Soud opětovně zdůraznil, že při aplikaci ust. § 25 odst. 1 až 3 zákona č. 119/1990 Sb., musí žalovaná zohlednit to, že shora citovanými evidenčními listy o době zaměstnání a výdělku či evidenčními listy důchodového zabezpečení je zhodnocena doba od 11.7.1967 do 26.10.1967 (evidenční list o době zaměstnání a výdělku ze dne 21.4.1970), doba od 10.7.1974 do 10.4.1975 (evidenční list důchodového zabezpečení NVÚ č. 2 Praha – v obou případech jde o dobu vazby žalobce a podle týchž evidenčních listů doba výkonu trestu odnětí svobody od 26.10.1967 do 30.1.1968 a od 11.4.1975 do 22.10.1975). Na uvedenou dobu nebylo tudíž nutno aplikovat ust. § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci, poněvadž je měl žalobce vykázány jako doby zaměstnání v příslušných nápravně výchovných ústavech. Žalovaná tudíž uvedené doby měla započíst žalobci buď opětovně a vypočíst novou výši starobního důchodu, nebo bude na uvedenou dobu aplikovat ust. § 25 odst. 7 a přizná žalobci starobní důchod ve výši, která bude výhodnější.

Z návrhu žalované ze dne 8.7.2011 vyplývá, že žalovaná se snažila žalobci navrhnout vydání submisivního rozhodnutí, kde by splnila všechny podmínky, kterými byla zavázána rozsudkem ze dne 29.6.2009, č.j. 34Cad 190/2008 – 17. Žalobce přesto, že zákon dává tuto možnost, aby správní orgán rozhodl ve věci znovu ve prospěch žalobce ještě před rozhodnutím soudu, nevyužil, proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že žalovaná provede úpravu starobního důchodu žalobce a podrobným způsobem zdůvodní výpočet tak, jak ho navrhla ve svém návrhu ze dne 8.7.2011, neboť tento postup soud shledal správným a ve prospěch žalobce. Vzhledem k podrobnému návrhu, kde žalovaná podrobně popsala svůj postup, ve kterém by měla odstranit veškerá svoje pochybení, soud vzal za závazný pro žalovanou tak, jak bylo navrženo a soudem tento návrh do rozsudku převzat. S ohledem na obsáhlost tohoto návrhu soud již v závěrečném návrhu nespecifikuje opakovaně tento návrh, neboť dle názoru soudu je vyčerpávající a ve prospěch žalovaného. Žalovaná tedy ve věci vydá nové rozhodnutí, v němž se bude zabývat novým výpočtem starobního důchodu žalobce, včetně námitky, aplikace § 25 odst. 7 zák. č. 119/1990 Sb. jako výhodnější a žalobci zhodnotí dobu pojištění v celkovém rozsahu 13 467 dnů pojištění, tj. 36 roků a 327 dnů pojištění tak, jak shrnula ve svém návrhu ze dne 8.7.2011, který je popsán výše a na nějž soud odkazuje.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení a vrací je žalované k dalšímu řízení s tím, že je podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení vázána právním názorem shora vysloveným.

Soud o nákladech řízení rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, i když byl úspěšný náklady řízení nevznikli a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto rozhodl tak, že je žádnému z účastníků nepřiznal.

P o u ě n í : Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení. Lze proti němu podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 14. listopadu 2011

JUDr. Jarmila Ďásková
samosoudkyně